

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce, se sídlem, zastoupeného JUDr. Pavlem Holubem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Kopečná 14, 602 00 Brno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, 601 82 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.11.2010, č.j., sp. zn.

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že požádal MěÚ Kyjov jako věcně i místně příslušný prvostupňový správní orgán o vydání souhlasu s umístěním a povolením stavby dvou větrných elektráren v lokalitě v k.ú. Řízení bylo zahájeno 18.7.2005. Typ zamýšlených větrných elektráren byl specifikován v žádosti, tedy jedná se o věc zcela nespornou. V rámci prvostupňového řízení byly shromážděny podklady pro rozhodnutí, zejména znalecký posudek, stanovisko EIA, který vypracoval Ing. P. G. Dále byly vypracovány znalecké posudky „Vyhodnocení vlivu stavby výstavby dvou větrných elektráren V1 a V2 v k.ú..... na krajinný ráz“. Znalecký posudek č. 01/06, který byl vypracován znalcem Ing. P.M. byl předložen investorem a znalecký posudek č. 09/2006, vypracovaný znalkyní Ing. E. Z., si nechal vypracovat MěÚ Kyjov.

Dne 18.12.2006 vydal MěÚ Kyjov rozhodnutí ve věci, kterým investorovi neudělil souhlas se záměrem vybudování již uváděných větrných elektráren, a to z důvodu ochrany krajinného rázu ve smyslu ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody. Své negativní rozhodnutí opřel prvoinstanční orgán na základě zhodnocení dopadu stavby, přičemž se jednoznačně přiklonil k posudku Ing. Z.

Do tohoto rozhodnutí podal investor odvolání, o kterém bylo rozhodnuto dne 19.3.2007 rozhodnutím žalovaného č.j., a to tak, že odvolání investora bylo zamítnuto a napadené rozhodnutí MěÚ Kyjov bylo potvrzeno.

Proti rozhodnutí správního orgánu podal investor žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který v této věci dne 18.3.2009 rozhodl rozsudkem tak, že rozhodnutí zrušil a věc vrátil odvolacímu orgánu k dalšímu řízení (věc vedena pod sp. zn. 30 Ca 115/2007).

Krajský úřad JMK podal do rozsudku Krajského soudu v Brně kasační stížnost, v této věci dne 24.7.2009 rozhodoval Nejvyšší správní soud, rozsudkem č.j. 6 As 14/2009-66, kterým byla uvedená kasační stížnost zamítnuta. Nejvyšší správní soud vyslovil mimo jiné právní názor, že odvolací orgán namísto vlastního posouzení otázky právní, tj. zhodnocení změny krajinného rázu v důsledku realizace stavby, toliko převzal názor soudních znalců, přičemž opačné závěry znalců nevypořádal dostatečným způsobem.

Investor po vrácení věci odvolacímu orgánu doložil ve správním řízení znalecký posudek, který vypracoval RNDr. P. O., kdy předmětem posudku bylo zhodnocení vlivu předmětné stavby na krajinný ráz.

Dne 26.10.2009 vydal odvolací orgán nové rozhodnutí č.j., kterým zrušil rozhodnutí MěÚ Kyjov ze dne 18.12.2006 a věc byla vrácena prvoinstančnímu orgánu k novému projednání.

Následně MěÚ Kyjov ustanovil svým usnesením vypracování nových znaleckých posudků, a to:

- Usnesením ze dne 11.2.2010 ustanovil znalecký ústav Českou zemědělskou univerzitu v Praze, přičemž jí uložil vypracování revizního znaleckého posudku, kde měly být porovnány dříve pořízené znalecké posudky s různými závěry, a to posudek Ing. M., Ing. Z. a RNDr. O.

- Usnesením ze dne 11.2.2010 ustanovil znalecký ústav Agenturu ochrany přírody a krajiny ČR, kde jí uložil vypracování znaleckého posudku, ve kterém bude zhodnocena hodnota krajinného rázu posuzované lokality a posouzen dopad stavby na hodnoty krajinného rázu a jejich zachování.

- Dále MěÚ Kyjov zaslal žádost o vypracování posouzení věci Mendelově univerzitě v Brně s požadavkem na posouzení věcné problematiky hodnoty krajinného rázu v místě a dopadu zamýšlené stavby, tak i srovnání již dříve pořízených znaleckých posudků.

Dne 15.6.2010 právní zástupce investora doložil nový znalecký posudek „stanovisko znalce k problematice možné realizace záměru Větrné elektrárny v k.ú.“, který vypracoval doc. Dr. Ing. V. Š., CSc.

Investor dále požádal společnost Ekoaudit s.r.o. o vyjádření z titulu zpracovatele EIA.

Dne 6.8.2010 vydal pod č.j. MěÚ Kyjov rozhodnutí, kterým se po novém posouzení věci vydává nesouhlas dle ust. § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody k realizaci stavby dvou větrných elektráren v k.ú. Stavěšice. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí pak vyplývá, že při hodnocení všech odborných podkladů, ale i při vlastním hodnocení, přihlédl k reviznímu znaleckému posudku České zemědělské univerzity i k odbornému podkladu Mendělevovy univerzity.

Do rozhodnutí prvoinstančního orgánu podal investor odvolání a žalovaný dne 22.11.2010 odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil, když provedl analýzu jednotlivých odborných vyjádření, resp. znaleckých posudků.

V podané žalobě žalobce uvedl:

- a) prvoinstanční orgán založil své rozhodnutí na základě závěrů, které jsou obsaženy v posudcích Ing. Z., České zemědělské univerzity (dále jen „ČZÚ“) a Agentury ochrany přírody a krajiny ČR (dále jen „AOPK“), popř. na závěrech odborného posudku Mendělevovy univerzity v Brně (dále jen „MeU“), a jako irelevantní odmítl posudky Ing. M., RNDr. O. a doc. Š.
- b) Pokud je o tzv. revizní posudek ČZÚ vypracovaný dne 22.3.2010, zde lze odkázat na bod č. 4 (str. č. 3), kde jsou uvedeny tzv. podklady, které byly shromážděné znalcem pro vypracování posudku.

Žalobce uvádí, že z těchto podkladů jednoznačně vyplývá, že znalec nebyl na místě samém, neseznámil se s krajinou jako takovou, což vyplývá nejenom z taxativního výčtu jednotlivých dokladů, ale i z termínu vypracování znaleckého posudku, neboť pokud by měl znalec vypracovat vizualizaci navrhovaného záměru výstavby dvou větrných elektráren, umístěných do konkrétního krajinného rázu, musel by tyto podklady shromáždit v průběhu letních měsíců z důvodu viditelnosti atd. (Je tedy evidentní, že tento znalecký posudek byl vypracován zcela tzv. od stolu).

Rozhodující je tzv. souhrnné (stručné) stanovisko znalce a stanovisko v jednotlivých otázkách, viz bod č. 13 str. 29, kde je uvedeno, že u všech tří posudků (O., M., Z.) byla shledána celá řada nedostatků, ale na základě provedené revize považuje ČZÚ závěr uvedený v posudku č. 3 (Z.) za správný a záměr výstavby větrných elektráren v uvedené lokalitě k.ú. za nepřijatelný.

b 1) Právní zástupce žalobce zcela zpochybňuje daný znalecký posudek, neboť jde o individuální posouzení, které musí být posuzováno při osobní prohlídce krajiny, neboť je nesporné, že stávající retlanstační věž na Babím lomu o výšce 80m je hmotně i prostorově značně mohutnější, je umístěna ve výšce 417 m.n.m., tedy celková výška je 497 m.n.m., přičemž jde o objekt, který je z hlediska architektonického tak i urbanistického zcela nepřijatelný, přičemž MěÚ Kyjov tuto věž považuje za významnou kulturní dominantu a orientační bod v krajině (jde o zcela zavádějící pojem, neboť kulturní dominantu má svůj statut a nelze zaměňovat kulturní dominantu – památku s tzv. kulturní dominantou – retlanstační věží).

b 2) Žalobce dále namítá, že tzv. znalecký posudek, vypracovaný ČZÚ dne 22.3.2010 není vypracován v souladu s ust. § 127 odst. 1, 2, 3 o.s.ř. Zejména v posudku, který je

podávány ústavem, musí být uvedeno, kdo posudek připravoval, a kdo může v případě potřeby jeho správnost potvrdit a podat k tomu vysvětlení (viz § 22 zákona č. 36/1967 Sb.). Žalobce zde odkazuje na předcházející stanovisko krajského soudu a NSS, ze kterých vyplývá, že prvoinstanční orgán by měl vyslechnout znalce, kteří vypracovali znalecké posudky a závisí-li jejich rozhodnutí na posouzení skutečnosti, k nimž je třeba odborných znalostí tak, jak má na mysli ust. § 127 odst. 1 o.s.ř., což nebylo respektováno.

b 3) Tak jak již bylo uvedeno, znalecký ústav je povinován při zpracování revizního znaleckého posudku navštívit místo samé, nikoliv vycházet z jednotlivých posudků (posudky jsou evidentně zcela rozdílné, mají zcela odlišné podklady či vyhodnocení pro své závěry, některé nejsou provedeny, některé jsou pouze v obecné rovině, viz tabulka na str. 17-19 znaleckého posudku ČZÚ), neboť zde se dostáváme do situace, že znalec je nejenom ovlivněn samotným zadáním, samotným zájmem zadavatele, který od prvopočátku má zamítavé stanovisko k návrhu investora, nehledě na to, že doposud neexistuje žádná jednotná metodika pro zpracování posudků krajinného rázu.

b 4) Znalecký posudek je určen toliko ke zkoumání otázek skutkových, nemůže proto hodnotit, zda by určité stavební úpravy mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, neboť tato otázka je otázkou právní. Posudek ČZÚ ve svém souhrnu však překračuje práva zpracovatele posudku a je koncipován tak, že záměrně zvýhodňuje, resp. přiklání se ke stanovisku zadavatele posudku.

c) Pokud jde o znalecký posudek, který vypracovala Agentura ochrany přírody a krajiny ČR dne 15.3.2010, jedná se o elaborát, který nesplňuje formální náležitosti znaleckého posudku tak, jak jsou stanoveny v § 13 odst. 2-6 vyhl. č. 37/1967 Sb., v platném znění. Zde dané ustanovení jednoznačně mj. uvádí, že znalecký posudek musí obsahovat popis zkoumaného materiálu, popř. jevů a souhrn skutečností, k jakým znaleckým úkonům přihlížel, dále posudek musí řešit výčet otázek, na které měl znalec odpovědět a odpovědi na ně a znaleckou doložku.

c 1) Žalobce namítá, že znalecký posudek zásadně nečerpá z podkladů, které zjistil na místě samém, odkazuje pouze na jakési místní šetření ze dne 19.2.2010, přičemž toto místní šetření není jednak doloženo příslušnými doklady, nehledě nato, že v zimním období je krajinný ráz podstatně změněn, jedná se o ¼ ročního období, nehledě na to, že výhledové poměry neumožňují jednoznačně posoudit, zda navrhovaná výstavba radikálně zasahuje do krajinného rázu. S ohledem na tuto skutečnost, je tzv. znalecký posudek velice stručný a opětovně hodnotí určité stavební úpravy, které mohou snížit krajinný ráz, tedy hodnotí otázku právní, což je zásadně nepřijatelné.

d) Pokud jde o tzv. odborné posouzení vlivu stavby na krajinný ráz vypracovaný Zahradnickou fakultou Masarykovy univerzity v Brně dne 21.2.2010, doc. S., tak tento elaborát nelze hodnotit jinak, než účelově vypracovaný podklad prvoinstančního správního orgánu, nejedná se tedy o relevantní listinu, z které by mohl vycházet žalovaný.

Pokud jde o vypracované znalecké posudky, které předložil žalobce, tak tyto posudky prvoinstanční orgán zcela pomíjí, nepovažuje je za stěžejní, shledává u nich určité nedostatky, zcela je bagatelizuje. Je ovšem nesporné, že žádný znalecký posudek nebyl proveden způsobem zhotovení fotorealistické vizualizace stavby, přičemž, pokud jde o stanovisko doc. Salašové, jsou zde sice zahrnuty tzv. 3D screeniny, což jsou ovšem zákresy poněkud disproportionálních větrných elektráren do digitálního modelu terénu, navíc z leteckého pohledu

výrazně vyhlazujícího skutečnou vertikální členitost krajiny, absenci fotorealistických vizualizací při hodnocení vlivu vysokých vertikálních staveb na krajinný ráz lze považovat za poměrně závažný nedostatek, jehož důsledkem může být zkreslení výsledků hodnocení, a to v neprospěch posuzovaného záměru.

Napadené rozhodnutí se tedy opírá o revizní znalecký posudek vypracovaný ČZÚ (připomínky k posudku viz výše) a dále o subjektivní výklad pracovníků správního orgánu. Zde žalobce má na mysli použití různých pojmů např. estetická hodnota, harmonické měřítko, harmonické vztahy, což jsou pojmy zcela abstraktní, ne přesně definované bez jakékoliv normou srovnatelných veličin, výklad je zcela subjektivní, zde žalobce má na mysli až tendenční s jediným cílem zamítnout výstavbu deklarovaných větrných elektráren.

Žalobce pak poukázal na to, že soudní znalec Dr. P. O. vypracoval dne 24.1.2010 krátký elaborát, ve kterém se vyjádřil k dosavadnímu průběhu správního řízení, vyjádřil se i do rozsahu listin, které byly předloženy pro rozhodnutí ve věci samé, toto odborné vyjádření, jak žalobce uvedl, předkládá jako součást žaloby. Navrhoval proto, aby krajský soud vydal rozsudek, v němž zruší rozhodnutí MěÚ Kyjov z 6.8.2010 a zaváže žalovaného k náhradě nákladů, které žalobci v souvislosti se soudním řízením vznikly.

Žalovaný se písemně k žalobě vyjádřil. Uvedl, že s námitkami žalobce obsažené v jednotlivých žalobních bodech nesouhlasí a žalobu považuje za nedůvodnou. Úkolem žalovaného v rámci odvolacího řízení bylo přezkoumat, zda je prvoinstanční rozhodnutí MěÚ Kyjov zákonné a správné. Žalovaný v rámci tohoto hodnocení vyšel z díkce § 12 zákona o ochraně přírody, jeho právního výkladu provedeného soudy a právních názorů vyslovených soudy ve vztahu k předmětné věci. Dále bylo nutné se vypořádat se všemi relevantními podklady shromážděnými ve věci v předchozím řízení. Jednalo se především o podklady z procesu posuzování vlivu na životní prostředí podle zák. č. 100/2001 Sb. (dále jen EIA), šest soudně-znaleckých posudků, z čehož dva byly vyhotoveny znaleckými ústavy, odborné posouzení vyhotovené doc. Salašovou a vyjádření společnosti Ekoaudit (zpracovatel oznámení EIA), přičemž z těchto odborných podkladů vyplývají naprosto rozdílné závěry ve věci posouzení vlivu stavby větrných elektráren na krajinný ráz dotčené lokality.

Žalovaný zvolil k posouzení správnosti rozhodnutí MěÚ Kyjov postup, který je v souladu s právním názorem vysloveným ve vztahu k předmětné věci Nejvyšším správním soudem (rozsudek NSS ze dne 24.7.2009, č.j. 6 As 14/2009). Podle uvedeného názoru přísluší znalcům hodnotit toliko otázky skutkové, tj. v předmětné věci pouze otázku významu samotného krajinného rázu lokality (a jeho zákonných znaků) a nikoliv otázky právní, tj. otázku vlivu stavby na krajinný ráz (a v důsledku toho její přípustnost). Řešení otázky právní přísluší správnímu orgánu. Žalovaný tedy postupoval tak, že z jednotlivých posudků a dalších podkladů abstrahoval relevantní části, které se zabývají skutkovými okolnostmi věci, tj. posouzením stávajícího krajinného rázu místa a přítomností, popř. charakterem jeho zákonných znaků (významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant, harmonického měřítka a vztahů v krajině). Z uvedených zjištění pak žalovaný vyvodil dílčí závěr o hodnotě krajinného rázu dotčené lokality a teprve ve vztahu k tomuto dílčímu závěru provedl vlastní hodnocení otázek právních, tj. jak významné by bylo dotčení krajinného rázu místa realizací záměru posuzovanou stavbou, zda by stavba větrných elektráren znamenala snížení nebo změnu krajinného rázu místa či oblasti, zda stavba bere ohled na zachování zákonných znaků krajinného rázu, a zda je tedy její realizace z hlediska § 12 zákona o ochraně přírody přípustná či nikoliv. Na základě tohoto postupu žalovaný dospěl k celkovému jednoznačnému závěru, že rozhodnutí MěÚ Kyjov je věcně správné (stavba je

nepřípustná, neboť nebere ohled na zachování kulturních dominant a harmonického měřítka a vztahů v krajině – viz str. 17 napadeného rozhodnutí) a vzhledem k tomu, že nezjistil v postupu MěÚ Kyjov žádné vady, které by měly vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, toto rozhodnutí potvrdil.

Žalovaný má dále zato, že výše popsaným způsobem byl odstraněn problém rozporu závěrů jednotlivých odborných podkladů v otázce dopadu stavby na krajinný ráz, neboť tyto závěry se týkají otázky právní, tudíž jsou pro řešení věci irelevantní a nebylo namístě k nim při rozhodování věci vůbec přihlížet.

Shromážděné znalecké posudky a další odborné podklady (včetně hodnocení obsažených v dokumentaci z procesu EIA) tak žalovanému při rozhodování věci sloužily toliko jako podklady v otázkách skutkových, tj. v otázce hodnoty krajinného rázu stavby a otázky přítomnosti a charakteru jeho zákonných znaků (viz str. 9-16 rozhodnutí žalovaného). Jako takové podléhaly hodnocení žalovaného (viz § 50 odst. 4 správního řádu). S výjimkou dílčího závěru o hodnotě krajinného rázu dotčené lokality však žalovaný z posudku nevycházel při vlastním hodnocení otázek právních. Tento svůj postup považuje žalovaný za opodstatněný a zákonný, přičemž má zato, že v jeho důsledku byly odstraněny vady, na které poukazovaly soudní orgány ve svých rozsudcích vydaných ve vztahu k věci (nevypořádání rozporu znaleckých posudků, nedostatečné zhodnocení podkladů EIA a přenesení řešení právních otázek na zpracovatele posudku).

K žalobě a jejím jednotlivým bodům i k vyjádření soudního znalce RNDr. O. žalovaný uvedl:

Žalobce postavil žalobu především na kritice znaleckých posudků, které byly pořízeny MěÚ Kyjov ve druhé fázi řízení (po zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.3.2007 Krajským soudem v Brně). Jedná se o revizní znalecký posudek vypracovaný Prof. Ing. P. S., CSc., zástupcem znaleckého ústavu České zemědělské univerzity v Praze, v březnu 2010, dále znalecký posudek zpracovaný Mgr. M. K., zástupcem znaleckého ústavu Agentury ochrany přírody a krajiny ČR, v březnu 2010 a odborný posudek vypracovaný Doc. Dr. Ing. A. S., zástupkyní Mendelovy univerzity v Brně, v únoru 2010.

Žalovaný v průběhu řízení nezjistil, že by některý z odborných podkladů byl vyhotoven účelově dle přání zadavatele a nemůže proto ani souhlasit s tvrzením žalovaného, že tomu tak bylo v případě některých podkladů pořízených MěÚ Kyjov /body b) 4 a d) str. 4 a 5 žaloby/. Žalovaný navíc považuje výše uvedené zpracovatele posudku za dostatečně odborně fundované a jejich odborný status i to, za které instituce zde vystupují, za záruku jejich odpovědného a objektivního přístupu k hodnocení problematiky.

Ostatně účelové působení posudků bylo znemožněno výše popsaným postupem žalovaného, kdy tento vycházel z hodnocení jejich relevantních částí a hledal shody posuzovatelů v jednotlivých aspektech hodnocení významu krajinného rázu lokality, nepřihlížel však k jejich závěrům ve věci vlivu posuzované stavby na krajinný ráz.

Uvedený postup žalovaného pak činí irelevantní námitku žalobce proti hodnocení otázky právní v posudku ČZÚ (bod b4 a c1 str. 4 žaloby), neboť k tomuto hodnocení žalovaný vůbec nepřihlížel.

Dle názoru žalovaného jsou irelevantní i námitky žalobce, kterými namítá proti postupu zpracovatele posudku ČZÚ (absence místního šetření, nevhodné podmínky viditelnosti v době zpracování, založení hodnocení na obsahu tří odlišných znaleckých posudků – v bodech b a b3 str. 4 žaloby). První zadání vypracování posudků MěÚ Kyjov totiž bylo učiněno již v měsíci listopadu, popř. prosinci 2009, takže zpracovatelé měli dostatečný časový prostor k zajištění podkladů pro vypracování zadaných hodnocení. Samotné hodnocení se sice odehrálo převážně v zimních měsících, to však podle názoru žalovaného nemůže mít vliv na jeho kvalitu. Jednak samotné terénní posouzení lokality je pouze dílčí složkou celkového hodnocení krajinného rázu, jednak rozhledové podmínky i v uvedených měsících mohou být velmi dobré a zejména relevantní hodnocení významu krajinného rázu lokality se zakládá převážně na posouzení prvků, na něž nemá roční období vliv (kulturní dominanty, krajinotvorný horizont, soulad přírodních a kulturních prvků apod.). Žalovaný opět připomněl, že hodnocení dopadu stavby na krajinný ráz znalci nemělo pro jeho postup význam.

Žalovaný uvedl, že v této chvíli již není prostor, aby samotní znalci objasnili svůj konkrétní postup při zpracování posudku (např., zda bylo provedeno místní šetření, či z jakých podkladů znalci při hodnocení významu krajinného rázu vycházeli). Podle názoru žalovaného však měl žalobce dostatek času uplatnit své výhrady již v průběhu zejména prvoinstančního řízení, kde byla možnost zajistit vyjádření znalců k případným nesrovnalostem, neboť s obsahem posudků se žalobce seznámil již při nahlížení do spisu 2.4.2010 a rozhodnutí MěÚ Kyjov bylo vydáno až 6.8.2010.

K námitce žalobce ohledně posouzení vysílače na vrcholu (bod b1 str. 4 žaloby), který v posuzovaném území velmi výrazně dominuje, žalovaný uvedl, že jeho hodnocením, jak jednotlivými znalci, tak i vlastním, se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně zabýval. Zopakoval, že tento vysílač v současnosti bezesporu je kulturní dominantou území (nelze zaměňovat s památkově chráněnými objekty, jak to činí žalobce). Žalovaný sice připouští, že jeho dopady na krajinu mohou být diskutabilní, (i když dnes už jej lze považovat za obecně spíše kladně přijímanou dominantu krajiny), avšak zcela jednoznačně by stavba větrných elektráren na sousedním dominantním vrcholu měla negativní vizuální vliv na jeho působení v krajině.

K námitkám proti formálním nedostatkům odborných podkladů (body b2 a c str. 4 žaloby) žalovaný uvedl následující. Pořizování a provádění znaleckých posudků, popř. jiných podkladů ve správním řízení, se procesně řídí správním řádem (§ 50 a násl. správního řádu), obsah a další náležitosti znaleckých posudků pak zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících (dále jen zákon o znalcích) a jeho prováděcí vyhl. č. 37/1967 Sb. Námitku o nedodržení ust. § 127 občanského soudního řádu správními orgány tak žalovaný považuje za zcela irelevantní. Rovněž námitku o nenaplnění požadavku ust. § 22 zákona o znalcích považuje žalovaný za neopodstatněnou, neboť z posudku je zcela zřejmé, kdo jej připravoval, a kdo se tudíž může k jeho obsahu vyjadřovat.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že posudek AOPK ČR vykazuje nedostatky ve smyslu § 13 odst. 2-6 vyhl. č. 37/1967 Sb. Takové vady však žalovaný v posudku nenašel. Pravdou však je, že z věcného hlediska postrádá žalovaný v předmětném posudku analytickou část, a proto k posudku přihlížel pouze okrajově (viz str. 11 a 12 rozhodnutí). Žalobce dále namítá, že prvoinstanční orgán v rámci řízení zcela pomíjel posudky předložené žalobcem. Jedná se o posudek vypracovaný soudním znalcem Ing. M. z února 2006, dále posudek vypracovaný soudním znalcem RNDr. P. O. a posudek vypracovaný soudním znalcem Doc.

Dr. Ing. V. Š., CSc. K tomu žalovaný uvedl, že při přezkumu prvoinstančního rozhodnutí zjistil, že MěÚ Kyjov se v odůvodnění rozhodnutí zabýval i těmito podklady, přičemž svůj postoj k nim obsáhle zdůvodnil. Žalovaný však v rámci svého výše popsaného postupu vycházel z relevantních částí všech podkladů, tj. z částí, ze kterých vyplývají zjištění znalců o hodnotě krajinného rázu dotčené lokality a jejích znaků. Přitom žalovaný zjistil, že posudky Ing. M., Dr. Obsta i Doc. Š. obsahují pouze některé dílčí relevantní aspekty, avšak některé zásadní části v něm nejsou řešeny, a také, že některá v nich uvedená hodnocení (skutkových otázek) jsou zavádějící (str. 10 a 13 napadeného rozhodnutí). Uvedené se týká především hodnocení dotčených krajinných typů provedené v posudku Dr. O. a zúžení významu obsahu pojmu kulturní dominanty pouze na památkové objekty v posudku Doc. Š. Přestože posledně uvedený posudek byl zpracován v souladu s výše uvedeným názorem soudu a je tak zaměřen na relevantní skutkové otázky, podle názoru žalovaného z něj nevyplývá komplexní posouzení hodnoty krajinného rázu lokality, které by správní orgán v kontextu s obsahem ostatních podkladů mohl přijmout bez výhrad (viz str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí).

K námitce ohledně absence fotorealistické vizualizace stavby žalovaný uvedl, že obsahem spisu jsou dvě provedení vizualizací, a to fotovizualizace obsažená v posudku EIA a stereoskopická 3D vizualizace posudku MeU. Mimo jiné i z těchto podkladů vyšel žalovaný při hodnocení dopadů stavby na krajinný ráz dotčené lokality, byť si je vědom jejich možných nedostatků.

Dle žalovaného však hodnocení krajinného rázu není primárně zaměřeno na naprosto realistickém vizuálním posouzení projevů stavby v krajině. To lze navíc zřejmě provést jediné až po realizaci stavby. Žalovaný však má zato, že je možné poměrně přesně určit rozsah viditelnosti stavby (viz posudky RNDr. O. a Ing. S.a), a to i vzhledem ke konfiguraci terénu a v takto určeném prostoru posoudit patrnou hodnotu stávajícího krajinného rázu a přítomnost i charakter jeho znaků (s pomocí znaleckých posudků). Následně pak lze při znalosti přesných parametrů stavby, ale i na základě zkušeností s projevem staveb obdobného charakteru dovodit, zda a v jaké intenzitě bude stavba ve vizuální kolizi se zjištěnými charakteristikami a znaky krajinného rázu. Uvedeným způsobem postupoval při vlastním hodnocení dopadů stavby na krajinný ráz dotčené lokality i žalovaný.

Žalovaný nesouhlasil s tím, aby v rozporu s § 75 odst. 1 s.ř.s., ve znění pozdějších předpisů, žalobce v soudním řízení dokládal další odborné podklady, jak navrhuje v žalobě a dále, aby soud vyslechl znalce, který vypracovával znalecký posudek na návrh žalobce, protože pro zajištění objektivnosti by bylo nutné vyslechnout všechny soudní znalce i zástupce znaleckých ústavů, kteří ve věci vypracovávali znalecký posudek. Žalovaný se dále zabýval i podklady z procesu EIA (oznámení, posudek) i závěrečným stanoviskem z tohoto procesu. Oznámení a posudek z procesu EIA žalovaný vnímá jako materiály, se kterými je nutné nakládat stejně jako s jinými odbornými podklady pro rozhodnutí tzn., že i v těchto podkladech žalovaný hledal relevantní údaje, které by bylo možno vztáhnout ke skutkové otázce hodnoty krajinného rázu. Údaje v těchto podkladech obsažené však byly takového charakteru, že z nich nevyplývala žádná zásadní zjištění pro další hodnocení (viz str. 9 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se zabýval i závěrečným stanoviskem EIA. Toto stanovisko sice bylo vydáno jako souhlasné, avšak zcela jednoznačně z něj vyplývá, že při jeho konstituování nebyl vyloučen vliv posuzované stavby na krajinný ráz, a že tento aspekt je nezbytné posoudit v řízení dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody. Na základě zjištění učiněných v navazujícím řízení pak bylo nezbytné se od znění stanoviska odchýlit, s čímž ostatně počítá i zákon č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivu na životní prostředí.

Dr. O. dále ve svém vyjádření vyjadřuje nesouhlas s právním názorem, který žalovaný vyslovil v předchozím soudu zrušeném rozhodnutí (č.j.) ve vztahu k výkladu díkce § 12, který v posudku EIA vyslovil Ing. P. G. Názor žalovaného je dle RNDr. O. v rozporu s textem předkládací zprávy k metodickému pokynu ministerstva životního prostředí, který se týká vydávání souhlasu podle § 12 a dalších rozhodnutí podle zákona o ochraně přírody (dále jen metodický pokyn MŽP) a rozpor lze dovodit i ze samotného metodického pokynu. K tomu žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí se tímto názorem vysloveným v posudku EIA nezabýval, neboť jej vyhodnotil jako irelevantní k posuzování otázky právní odborným hodnotitelem.

Žalovaný uvedl, že jak MěÚ Kyjov tak i žalovaný při posuzování věci postupovaly zcela v souladu s uvedeným metodickým pokynem i dalšími metodickými materiály MŽP (např. Metodický návod „Vyhodnocení možnosti umístění větrných a fotovoltaických elektráren z hlediska ochrany krajiny“). Ze žádného z těchto materiálů a dokonce ani z předkládací zprávy k nim nevyplývá závěr označený RNDr. O. a sice, že zákonná formulace (věta druhá, odst. 1, § 12) „mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování“ má ten význam, že postačuje, když posuzované zásahy zahrnují veškerá opatření ke snížení vlivu na krajinný ráz (barva nátěru, umístění el. kabelu pod zem) a přitom mohou mít jakkoliv významný vizuální vliv na významné krajinné prvky, zvláště chráněná území, kulturní dominanty, harmonické měřítko a vztahy v krajině. Závěr vyplývající z metodiky MŽP i interpretace k provedené předkládací zprávě k ní lze chápat pouze tak, že v případě, kdy posuzovaný záměr má na zákonné znaky krajinného rázu negativní vliv určité intenzity a tento vliv je provedením vhodných opatření snížen na přijatelnou míru, lze s takovým záměrem vydat souhlas. Pokud tak jako v předmětném případě má záměr díky svému nevhodnému umístění významný (stírající) vliv na krajinný ráz a jeho zákonné znaky, nelze než konstatovat, že nebere ohled na jejich zachování. Žalovaný má zato, že toto je obecně přijímaná interpretace § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody.

Závěrem žalovaný uvedl, že z logiky věci je s aplikací § 12 zákona o ochraně přírody nutně spojená určitá regulace, jejímž účelem však není paušálně bránit realizaci záměrů určitého druhu, ale chránit veřejný zájem na ochraně krajinných hodnot (národního i regionálního významu) a v důsledku tak přimět investory, aby pečlivě zvažovali umístování svých záměrů s ohledem na poměry v konkrétní lokalitě. O uvedeném svědčí i již zrealizované stavby větrných elektráren v Jihomoravském kraji.

18.7.2005 žalobce podal žádost na MěÚ Kyjov, odbor životního prostředí o vydání souhlasu k umístění stavby, a to dvou větrných elektráren v lokalitě, katastrální úřad

Podle § 12 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umístování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.

Dle § 12 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o umístování a povolování staveb, jakož i jiných činností, které by mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, je nezbytný souhlas orgánů ochrany přírody. Podrobnosti ochrany krajinného rázu může stanovit ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.

Skutečnosti zjištěné ze správních a soudních spisů důležité pro rozhodnutí ve věci

Ve věci již bylo rozhodováno jak MěÚ Kyjov tak žalovaným, když prvostupňový správní orgán vydal nesouhlas se stavbou dvou větrných elektráren a žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil.

Krajský soud v Brně poté, co byla podána ve věci kasační stížnost, tedy, když bylo rozhodováno o téže věci (vydání či nevydání souhlasu k umístění dvou větrných elektráren), rozhodl pod č.j. 30 Ca 115/2007-46 dne 18.3.2009 tak, že rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí ze dne 12.3.2007 č.j. zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplynulo, že se žalovaný nedostatečným způsobem vypořádal s rozpory mezi zcela opačnými závěry znaleckých posudků a z toho důvodu i nedostatečně zjistil skutkový stav. Žalovaný měl přitom k dispozici několik variant řešení směřující k odstranění uvedených rozporů. Mohl znalce požádat o zpracování dodatku znaleckého posudku, mohl provést výsledky obou znalců (žalobce by měl právo klást znalcům otázky - § 33 odst. 1 správního řádu) a objasnit mimo jiné znalci použité metody při zpracování znaleckých posudků, a popř. nechat provést revizní znalecký posudek nejlépe znaleckým ústavem. Přitom vzhledem k závěrům žalovaného obsaženým v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí by provedení např. výsledků znalců (jejichž hodnotu by mohly zvýšit otázky kladené znalcům ze strany žalobce) nebo revizního znaleckého posudku představovalo zcela logický a více než vhodný prostředek pro doplnění dokazování.

Ve věci pak rozhodoval i Nejvyšší správní soud, neboť žalovaný do rozsudku Krajského soudu podal kasační stížnost (NSS rozhodoval rozsudkem č.j. 6 As 14/2009-66 ze dne 24.7.2009).

Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že kasační stížnost zamítl.

Z odůvodnění tohoto rozsudku mimo jiné vyplynulo, že co se týče významu a vlivu znaleckého posudku v řízení vedeném podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny, vycházel NSS ze svého rozsudku ze dne 5.11.2008, č.j. 1 As 59/2008-77, dostupného na www.nssoud.cz. V něm dospěl k závěru, že „*znalecký posudek je určen toliko ke zkoumání otázek skutkových. Znalec proto nemůže hodnotit, zda by určité stavební úpravy mohly snížit nebo změnit krajinný ráz, neboť tato otázka je otázkou právní*“. NSS souhlasí se stěžovatelem potud, že úkolem znaleckých posudků mělo správně být posouzení krajinného rázu dotčeného území. NSS souhlasí i se závěrem stěžovatele, že oba předmětné posudky jdou nad rámec odborného posouzení intenzity vlivu stavby na krajinný ráz, neboť to je věcí příslušného správního orgánu, když znalecký posudek nemůže nahradit jeho rozhodnutí. Otázka, zda realizace předmětného záměru výstavby větrných elektráren je sto snížit nebo změnit krajinný ráz, je otázkou právní. Proto již z povahy věci znalec nemůže posuzovat změny krajinného rázu v důsledku jeho realizace, neboť to je věcí správního orgánu. Znalecké posudky měly toliko zhodnotit krajinný ráz a jeho složky jako významné krajinné prvky, zvláště chráněná území, kulturní dominanty v krajině a harmonické měřítko a vztahy v krajině. Jak nicméně vyplývá z obou posudků, jsou v nich formulovány závěry, které znalcům nepřísluší. Tyto závěry pak přejal orgán ochrany přírody a posléze i žalovaný. Navíc, což NSS rovněž

zdůrazňuje, jsou oba znalecké posudky rozporné v tom, zda realizace předmětného záměru je ve vztahu ke krajinnému rázu, resp. zásahu do něj, přípustná. Tyto rozpory však orgán ochrany přírody a posléze ani žalovaný neodstranily. S posudkem Ing. M. se přitom vypořádaly způsobem, který je nepřezkoumatelný, což již správně uvedl krajský soud. Na těchto závěrech nemá NSS co měnit. Pokud stěžovatel namítá, že znalecký posudek Ing. M. posoudil dostatečně a poukazuje přitom na konkrétní pasáže svého rozhodnutí, pak musí NSS konstatovat, že tyto neshledává dostatečnými. Pokud byly v řízení předloženy dva znalecké posudky, které ve svém důsledku formulují opačné závěry, a správní orgán si neopatrí revizní znalecký posudek, resp. jinou cestou se nepokusí rozpory odstranit, je jeho povinností se náležitě vypořádat s tím, proč k závěrům uvedeným v jednom z nich nepřihlédne. NSS nepovažuje za náležité odůvodnění to, že žalovaný považuje metodiku použitou v posudku Ing. Z. za vhodnější, když není žádná taková metodika předepsána, a že neobsahuje všechny charakteristiky krajinného rázu. Rovněž tak není dostatečné snížit hodnotu znaleckého posudku tím, že vychází z podkladů pro EIA, když tyto podklady jsou rovněž součástí spisu. Krajský soud správně uvedl, že s hlavním závěrem znaleckého posudku Ing. M. se žalovaný vypořádal stručným a jednovětým konstatováním. Stěžejní úlohu v procesu podle § 12 zákona o ochraně přírody a krajiny má totiž orgán ochrany přírody. Ten je věcně specializovaný na tuto oblast veřejné správy, pročez není odrazem principu dobré správy, pokud přiměje účastníka k předložení znaleckého posudku, který se má vyjadřovat k otázkám, které spadají do jeho působnosti. S ohledem na rozpory v obou znaleckých posudcích a další zmiňované skutečnosti lze tedy konstatovat, že *doposud zjištěné podklady neumožňují učinit spolehlivý závěr o tom, zda realizace záměru výstavby větrných elektráren je způsobitelná snížit nebo změnit krajinný ráz. Krajský soud tedy nepochybil, když rozhodnutí žalovaného kvůli nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu pro vady řízení zrušil.*

Poté, kdy bylo takto rozhodnuto NSS, žalovaný vydal rozhodnutí, kterým zrušil rozhodnutí MěÚ Kyjov (žalovaný rozhodoval 21.10.2009) a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

MěÚ Kyjov v řízení pokračoval a s ohledem na stanovisko Krajského soudu i Nejvyššího správního soudu v Brně ve věci nechal vypracovat odborné posouzení, které žádal po Mendlově zemědělské a lesnické univerzitě v Brně, Zahradnické fakultě, která měla zodpovědět na otázky, a to:

- 1) jaká je současná hodnota krajinného rázu území v místě stavby a v území prokazatelně ovlivněného navrhovanou stavbou
- 2) do jaké míry mohou být hodnoty krajinného rázu narušeny umístěním stavby větrných elektráren dle předložených záměrů
- 3) bere předmětná stavba ohled na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.

Kromě toho ustanovil k vypracování znaleckého posudku znalecký ústav Agenturu ochrany přírody a krajiny České republiky, která měla zodpovědět na stejné otázky jako Mendlova zemědělská a lesnická univerzita v Brně a dále požádal o vypracování revizního znaleckého posudku Českou zemědělskou univerzitu v Praze, Fakultu životního prostředí, které bylo uloženo, aby v posudku přezkoumala a vyhodnotila závěry znaleckých posudků zpracovaných Ing. E. Z. (znalecký posudek č. 9-2006), Ing. P. M. (znalecký posudek č. 01/06) a RNDr. P. O. (č. GLI0812, rok 2008). Poté, kdy bylo vypracováno odborné posouzení a oba znalecké posudky, žalobce doplnil do spisu znalecký posudek, který byl vypracován na žádost

žalobce (znal. pos. č. 92-01/2010 a ten byl vypracován Doc. Dr. Ing. V. Š., CSc., znalcem v oboru zemědělství, ekonomika a ochrana životního prostředí) a založil do spisu komentář ke znaleckým posudkům (doložil 21.6.2010) vypracovaný a Doc. Dr. Ing. A. S., kterou pověřila odborným posouzením Zahradnická fakulta Mendlovy zemědělské a lesnické univerzity Brno, dále ke znaleckému posudku zpracovanému za AOPK Ing. J. K. a ke znaleckému posudku vypracovanému Prof. Ing. P. S. za Fakultu životního prostředí ČZÚ Praha.

4.8.2010 pod č.j. vydal MěÚ Kyjov, odbor životního prostředí rozhodnutí, kdy rozhodl tak, že dle § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vydává nesouhlas se záměrem žalobce realizovat výstavbu dvou větrných elektráren V1 a V2 v lokalitě na pozemcích KNp..... a násl. v k.ú. Pokud jde o odůvodnění tohoto rozhodnutí, soud zjistil, že MěÚ Kyjov, odbor životního prostředí, se velmi podrobně vypořádává se všemi skutečnostmi zjištěnými v průběhu správního řízení, tj. se znaleckými posudky i odborným posouzením věci MeU Brno, když vycházel jak ze zjištění skutkových tak právních a uzavřel, že na základě posouzení všech v rozhodnutí uvedených skutečností a podkladů, výsledku správního řízení a hodnocení důkazů – znaleckých posudků, přičemž se ve svých názorech správní orgán přiklání k závěru znaleckého posudku č. 9-2006, zpracovaný Ing. Z. 20.7.2006, kdy autorka uvedla jednoznačný vliv na významný horizont. Dále konstatovala, že „*Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem ..., neboť dojde záměrem k velmi významnému narušení krajinného rázu v území o velikosti stovek km².*“ (str. 14) a dále se správní orgán přiklání k závěru Ing. Z., že VE představují „... *nesporný a významný zásah do současného krajinného rázu území a dopady budou pro velmi rozsáhlé území*“, dále k závěru revizního posudku České zemědělské univerzity v Praze, Fakulta životního prostředí, Prof. Ing. P. S., CSc. – děkan, březen 2010: „*Jsmě toho názoru, že realizací záměru dojde k neúnosnému snížení hodnot krajinného rázu, narušení typického měřítka krajiny v mnoha místech a zejména pak v okolí Stavěšic a v krajině přírodního parku Ždánického lesa a v území, jež se vyznačuje zvýšenou přírodní a estetickou hodnotou krajinného rázu*“ (str. 29) a k závěru odborného posouzení Doc. Dr. Ing. A. S., autorizovaný architekt – krajinářská architektura, ČKA 01266, Mendlova zemědělská a lesnická univerzita v Brně, zahradnická fakulta, Lednice, 21. února 2010: „*Stavby VE v místě svého vizuálního projevu významným způsobem negativně naruší určující percepční charakteristiky území (pohledové horizonty, dominanty, harmonické měřítko a vztahy v krajině) a estetické hodnoty krajinné scény (zejména přírodního parku Ždánický les). Umístění staveb VE v daném místě není vhodné*“.

Posudky Ing. M. a RNDr. O. považuje správní orgán z hlediska předchozí analýzy za nedostatečné, lze se domnívat, že stanovisko těchto posudků není opřeno o relevantní, adekvátní a transparentně provedené hodnocení, rovněž se správní orgán nemohl přiklonit ke znaleckému posudku Doc. Dr. Ing. V. Š., CSc., neboť posudek trpí velkým množstvím nedostatků a pochybení, postrádá opodstatnění a jakýkoliv závěr, neodpovídá na základní otázku, zda i po realizaci stavby VE na dané lokalitě zůstanou zachovány VKP, ZCHÚ, kulturní dominanty krajiny, harmonické měřítko i vztahy v krajině (viz § 12 odst. 1 zákona OPK).

Ze závěrů posudků uvedených výše vyplývá, že stavba dvou VE v lokalitě v k.ú. svými charakteristikami a vlastnostmi (výška 125m na exponované lokalitě, pohyb vrtule, světelné značení atp.) změni krajinný ráz území, stavba VE má významně negativní dopad na přírodní dominanty a zejména na harmonické měřítko krajiny. Dle názoru správního orgánu stavba VE představuje takový zásah do krajinného rázu území, že nebere ohled na zachování harmonického měřítka a vztahů v krajině, a proto realizace záměrů není na

zájmové lokalitě možná, neboť dle § 12 odst. 1 zákona OPK zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování harmonického měřítka a vztahů v krajině. Správní orgán zajišťující dle § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny vymezenou péči státu o krajinné celky i vzhled krajiny s přihlédnutím k výše uvedenému rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku rozhodnutí.

S tímto rozhodnutím však nesouhlasil žalobce, když uvedl, že navrhované dvě větrné elektrárny vytváří výrobu energie z alternativních obnovitelných zdrojů, míra narušení přírodního prostředí je únosná, s přihlédnutím k přínosu plynoucímu z provozu těchto zařízení, s přihlédnutím ke stávajícím industriálním prvkům (telekomunikační stožár, VVN atd.). Účelem a smyslem rozhodování orgánů ochrany přírody musí být i ust. § 1 zákona č. 114/1992 Sb. v platném znění, tj. musí být zohledněny hospodářské, sociální a kulturní potřeby obyvatel a regionální a místní poměry (zde poukázal na kladná stanoviska příslušných obcí, jehož extravišanu se dotýkají příslušné VE). Správní orgán by měl též přihlédnout k otázkám ekonomické povahy, byť ekonomickou stránku stavby nelze vyvyšovat nad vlastní předmět řízení, tedy zachování hodnot krajiny a harmonického měřítka krajiny, ale nelze od prvopočátku ekonomickou stránku věci negovat se subjektivním zaměřením nevydání souhlasu. Pokud správní orgán jednostranně zaujatě postupoval a nevyhodnotil i ekonomickou stránku věci, měl žalobce požádat o zadání nového znaleckého posudku, kde by byly zodpovězeny otázky, nejenom otázka harmonického měřítka, ale i otázka přínosu zamýšlených staveb ve smyslu účelu zákona dle ust. § 1. Správní orgán tak mohl učinit i tím způsobem, že by provedl výslech znalců, což neučinil. Z odůvodnění rozhodnutí o nevydání souhlasu se záměrem žalobce realizovat stavbu dvou VE jednoznačně vyplývá, že správní orgán nadřazuje při hodnocení jednotlivých podkladů své původní stanovisko, tj. nevydání souhlasu a vidí snahu investora nadřazovat ekonomické zájmy nad ochranou krajinného rázu, což je zásadní omyl.

MěÚ Kyjov nechal zpracovat znalecký posudek AOPK ČR, který za agenturu zpracoval Mgr. K. K. tomuto posudku má žalobce zásadní připomínky v tom smyslu, že AOPK získala od 1.1.2006 postavení státního orgánu, vykonávající správu na úseku ochrany přírody, tedy jedná se o subjekt, který může být podjatý, když tuto podjatost žalobce namítá a z tohoto důvodu by takový posudek neměl být v rámci správního řízení jako důkazní prostředek připuštěn a na tento posudek by nemělo být poukazováno. Dále uvedl, že pokud jde o posouzení stavby na krajinný ráz, kde odborné vyjádření vypracovala Zahradnická fakulta Mendelovy univerzity v Brně, zpracovatel Doc. Ing. S., jedná se pouze o odborné posouzení, nikoliv o znalecký posudek, což vyplývá i ze samotného elaborátu, kde chybí kulaté razítko, Doc. S. není soudní znalkyní. Zástupce žalobce je toho názoru, že v tomto případě jde o účelové tvrzení s jediným cílem, zmást správní orgán v hodnotě posuzované věci. S ohledem na tuto skutečnost takovéto odborné posouzení nemůže mít větší váhu než odborné posouzení, které vydala společnost Ekoaudit s.r.o., přičemž z výpisu z obchodního rejstříku jednoznačně vyplývá široký rozsah předmětu podnikání v oblasti znalectví životního prostředí, v činnosti, která souvisí s životním prostředím, tedy jedná se o širokou škálu činností, které chrání krajinný ráz. Žalobce nemůže souhlasit s jednostranným vyjádřením správního orgánu, kdy tento uvádí, že společnost Ekoaudit s.r.o. se neprofiluje jako společnost, která je specializovaná na krajinný ráz, což je zásadní omyl a nepochopení. Ve svém rozsáhlém odůvodnění vyzdvihuje správní orgán I. stupně stanovisko Doc. S., která posuzuje jednotlivé znalecké posudky.

Jednostranný přístup správního orgánu lze odvodit i z rozboru znaleckého posudku, který doložil žalobce, a to znalecký posudek č. 92/01-2010, zpracovatel Doc. Š., CSc., ke kterému správní orgán se vyjadřuje tak, že je zcela nepoužitelný díky vážným nedostatkům a pochybením, kterými trpí, a rovněž tak díky absenci jakéhokoliv závěru.

Pokud pak jde o tzv. revizní znalecký posudek, který zpracovala ČZÚ v Praze, Fakulta životního prostředí, zpracovatel Prof. Ing. Petr S., CSc., zde žalobce uvádí, že by bylo zcela objektivní, kdyby správní orgán uvedeného znalce nechal vyslechnout tak, aby znalci, kteří zpracovávali příslušnou dokumentaci pro žalobce, se mohli dotázat zpracovatele posudku, z jakého důvodu straní pro znalecký posudek, který vypracovala Ing. Zimová, oproti předloženým znaleckým posudkům společnosti Tato objektivizace je zcela namístě, což správní orgán neučinil.

Žalobce dále uvedl, že ve svém rozhodnutí správní orgán argumentuje, že krajinný ráz je dle § 12 chráněn před činnostmi snižujícími jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásadní problém je však v tom, co je tzv. estetická hodnota. V české právní řádě není tento pojem nijak normotvorně definován, jedná se o individuální charakteristiku, která může být vykládána každou stranou zcela jinak, každým subjektem jinak, proto pojem estetická hodnota může být za určitých předpokladů zneužit, což je evidentní v tomto případě, kdy správní orgán straní pojmu estetická hodnota nad hodnoty zcela reálnými. Dále uvedeno, že pokud by správní orgán od prvopočátku posuzoval estetickou hodnotu, nikdy by nepovolil výstavbu telekomunikační věže na Babím lomu o výšce 80m, která je umístěna v nadmořské výšce 417 m.n.m. o celkové výšce 497 m.n.m., kdy se jedná o zcela nevhodný objekt, jak z hlediska urbanistického, tak z hlediska architektonického, přičemž ten samý orgán, který v této věci rozhoduje, prohlásil, že výstavba uvedené věže je významná kulturní dominanta. Je zcela evidentní, že tato retlanstační věž má umístěny blikající světelné označení, správní orgán opět tuto skutečnost zcela pominul. Dále žalobce uvedl, že ve správním řízení existují dvě zcela rozdílné posouzení předložených znaleckých posudků. Znalecké posudky, které předložil investor, jsou hodnoceny správním orgánem tak, že se jedná o posudky metodicky nesourodé, povrchní, nekonkrétní, neobjektivní, zmatečné, postrádající opodstatnění atd. Na straně druhé posudky, které nechal vypracovat MěÚ Kyjov jsou hodnoceny jako posudky objektivní, kvalitativně je hodnocen ZP9-06, který zpracovala Ing. Z., a ze kterého vyplývá, že v případě realizace závěr VE dojde k velmi významnému narušení krajinného rázu území o velikosti stovek kilometrů čtverečních (zde dochází k absurdní situaci, že ani jeden jediný přírodní park v dané lokalitě ani ve vzdálenosti 5,5 km se nevyskytuje, tedy hodnocení je zcela zavádějící a neobjektivní). Jediný posudek, který investor akceptuje, je posudek České zemědělské univerzity v Praze, ale tento posudek nelze považovat jako dogma, znalec tak, jak již výše uvedeno, by měl být vyslechnut, aby své názory obhájil, případně zredukoval atd. Navrhoval proto, aby rozhodnutí MěÚ Kyjov bylo zrušeno.

Žalovaný svým rozhodnutím z 22.11.2010 č.j. rozhodl tak, že odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl mimo jiné, že orgán ochrany přírody, aby mohl předmětný souhlas udělit, musí posoudit dvě dílčí otázky:

- 1) zda posuzovaná činnost může snížit či změnit krajinný ráz (tj. zejména přírodní, kulturní a historickou charakteristiku určitého místa či oblasti – a pokud je odpověď na tuto otázku kladná,
- 2) zda taková změna či snížení nevylučují zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny a harmonické měřítko a vztahy v krajině (dále též zákonné znaky krajinného rázu).

Žalovaný pak uvedl, že dle obecných principů správního řízení může rozhodující správní orgán uvedené dvě otázky posoudit sám v rámci správního uvážení, a nebo si jako podklad pro jejich hodnocení opatří odborné posouzení. V souladu s obecnou úpravou správního řízení (správní řád, část druhá, hlava VI., díl 3) se jako vhodný důkazní prostředek jeví znalecký posudek (§ 56 správního řádu), ale není vyloučeno využít jako podklad jiné relevantní odborné posouzení. Zákonnou zásadou je, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán, což se projevuje i v rámci úpravy důkazů znaleckým posudkem, kdy znalece ustanovuje správní orgán. Na druhou stranu je v dispozici účastníků řízení označit důkazy na podporu svých tvrzení, přičemž je z hlediska principů dobré správy a zájmů na objektivnosti rozhodování třeba, aby se správní orgán s takto předloženými podklady věrohodně a dostatečně vypořádal.

Dále pak žalovaný uvedl, že zjistil, že Krajský soud v Brně i Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ve věci vyslovily právní názory, kterými jsou správní orgány v dalším postupu vázány, popř., které je nezbytné respektovat.

Ve vztahu názoru k posuzované věci Nejvyšší správní soud zhodnotil jako pochybení správního orgánu skutečnost, že prvoinstanční orgán zadal, popř. navedl investora k zadání znaleckého posudku v rozporu s názorem NSS tak, že znalci měli hodnotit otázku dopadu předmětné stavby na krajinný ráz, tj. otázku právní. Nejvyšší správní soud označil takový postup za částečnou rezignaci správního orgánu na jeho úlohu, neboť takto přenesl ve větší míře rozhodování právní otázky na soudní znalce. Závěrem NSS uvedl, že s ohledem na rozpory ve znaleckých posudcích a zřejmě i s ohledem na popsany nesprávný postup správních orgánů lze konstatovat, že doposud zjištěné podklady neumožňují učinit spolehlivý závěr ve věci.

Ve vztahu k výše uvedenému žalovaný zjistil následující skutečnosti.

Prvoinstanční orgán při novém projednání věci postupoval tak, že se pokusil odstranit rozpor mezi dříve pořízenými znaleckými posudky (posudek Ing. M. a posudek Ing. Z.) i posudkem nově předloženým (posudek RNDr. O.), a to ustanovením znaleckého ústavu – České zemědělské univerzity k vypracování revizního znaleckého posudku. MěÚ Kyjov dále opatřil i další odborné podklady, a to ustanovením dalšího znaleckého ústavu Agentury ochrany přírody a krajiny ČR k vypracování hodnotícího posudku a zadáním vypracování odborného hodnocení, které není znaleckým posudkem, Mendlově univerzitě v Brně.

Odvolací orgán má zato, že uvedený postup, byť se jeví jako částečně naddimenzovaný, jednoznačně směřoval k opatření dalších podkladů a důkazních prostředků za účelem odstranění nedostatků předchozího postupu, na které poukazovaly soudy ve svých rozhodnutích, tj. k odstranění rozporu znaleckých posudků i k dostatečnému zjištění skutkových okolností. Na podrobném hodnocení takto opatřených podkladů, popř. dalších podkladů doložených investorem, pak MěÚ Kyjov založil své rozhodnutí, přičemž na základě uvedeného rozboru se ztotožnil se závěry některých znalců a znaleckých ústavů (posudky Ing. Z., ČZÚ a AOPK), popř. se závěry odborného posudku Mendlovy univerzity a ostatní odborné podklady odmítl jako irelevantní (zejména posudky Ing. M., RNDr. O., Doc. Š.). Odvolací orgán však také zjistil tu skutečnost, že při zadávání dalších posudků a při jejich hodnocení prvoinstanční orgán nepostupoval zcela v souladu s výše uvedeným právním názorem NSS, tj. po zpracovateli mj. požadoval hodnocení otázek, které Nejvyšší soud označil za otázky právní a sám pak z jejich závěrů toliko vyšel. Takový postup byl podle

odvolacího orgánu pochopitelný v předchozích fázích řízení, když výše uvedený názor soudu nebyl doposud vysloven (to se stalo až v roce 2008) a právní praxi ovládal názor, že znalcům přísluší zodpovědět i otázku intenzity dopadu posuzovaného záměru na krajinný ráz a otázkou právní příslušející správnímu orgánu je až otázka přípustnosti realizace záměru vzhledem k takto zjištěným projevům. Poté, co NSS uvedený právní názor vyslovil a navíc jej zdůraznil přímo v rozsudku v tomto řízení, bylo však nezbytné tento názor respektovat. Ostatně toto je jedna ze stěžejních námitek proti postupu MěÚ Kyjov uvedený v odvolání proti rozhodnutí ve věci.

Na druhou stranu, jak žalovaný uvedl, dle něho nelze MěÚ Kyjov nově pořízené odborné podklady označit za zcela irrelevantní a pro účely řízení nepoužitelné. Jednak jednou ze tří otázek uložených znalcům k věcnému posouzení (posudek AOPK, odborné posouzení MeÚ), byla i relevantní otázka: „*jaká je současná hodnota krajinného rázu území v místě stavby a v území prokazatelně ovlivněném stavbou*“. A dále obdobně relevantní části obsahuje i posudek ČZÚ, který srovnává a hodnotí dříve pořízené posudky (posudek Ing. M., Ing. Z. a RNDr. O.) z hlediska jejich celého obsahu, tedy i z hlediska, zda vůbec a nakolik kvalitně hodnocené posudky obsahují hodnocení krajinného rázu a jeho zákonných znaků. Z hlediska kvality hodnocení krajinného rázu místa lze potom posuzovat i ostatní posudky pořízené ve věci. Posudek Doc. Š. pak byl zpracován v souladu s právním názorem NSS.

Vzhledem k uvedenému, jak sdělil v odůvodnění žalovaný, mohl tento správnost závěru MěÚ Kyjov ověřit postupem, který respektuje zmiňovaný právní názor, tj. vyjít z relevantních částí znaleckých posudků a dalších podkladů ve věci při stanovení hodnoty krajinného rázu stavbou dotčeného místa a při zjištění přítomnosti jeho zákonných znaků a následně zcela odhlédnout od názorů znalců a provést vlastní hodnocení otázky právní, tj. dopadů předmětného záměru na krajinný ráz dotčené lokality.

Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen správní řád) v odůvodnění rozhodnutí se uvedenou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Krajský soud v Brně, poté, kdy se podrobně seznámil se správním spisem a s rozhodnutím žalovaného, dospěl k závěru, že žalovaný postupoval přesně při odůvodnění rozhodnutí v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, přičemž byl plně respektován závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu, tedy, že povinností znalců je vyjádřit se ke zkoumání otázek skutkových nikoliv právních, tedy pouze posouzení krajinného rázu dotčeného území, nikoliv zhodnocení otázky, zda realizace výstavby VE je sto snížit nebo změnit krajinný ráz. Toto je, jak žalovaný ve svém rozhodnutí správně uvedl, otázka právní, kterou musí posoudit orgán ochrany přírody.

Žalovaný tedy postupoval s vědomím toho, že je nutné ze znaleckých posudků vybrat pouze, pokud je to možné, zjištění skutková.

Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí, jak soud zjistil, vyšel skutečně pouze ze zjištění skutkových a v tomto směru velmi podrobně všechny znalecké posudky i odborné posouzení zhodnotil a své závěry srozumitelně a logicky odůvodnil.

Soud je téhož názoru jako žalovaný, že Městským úřadem Kyjov položené otázky znalci i položená otázka v odborném posouzení, nebyla položena správně, neboť po znalcích chtěl Městský úřad Kyjov i právní zhodnocení věci, což bylo v rozporu s názorem Nejvyššího správního soudu, nicméně z obsahu znaleckých posudků i odborného posouzení je znatelné, že jedna z otázek, která byla položena k posouzení byla i otázka, „jaká je současná hodnota krajinného rázu území v místě stavby a v území prokazatelně ovlivněného navrhovanou stavbou“, takže úkolem odborného posouzení i znaleckých posudků bylo kromě právního posouzení také zjištění skutkového stavu věci. Soud je téhož názoru jako žalovaný, že ze všech vypracovaných znaleckých posudků i odborného posouzení lze tedy zcela jednoznačně zjistit současnou hodnotu krajinného rázu území v místě navrhované stavby a rozsah území, který by byl prokazatelně navrhovanou stavbou ovlivněn, navíc, když v revizním znaleckém posudku byla zodpovězena i otázka, a to posouzení tří před tím vypracovaných znaleckých posudků, a to Ing. M., Ing. Z. RNDr. O.

Krajský soud v Brně uzavírá, že závěry znaleckých posudků i odborného posouzení, přičemž jeden ze znaleckých posudků byl zadán jako revizní znalecký posudek, lze bezpochyby, pokud jde o zjištění skutkového stavu věci, použít, s těmito závěry se jak správní orgán I. stupně, tak zejména žalovaný řádně, srozumitelně a logicky vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, a protože se jedná o otázku krajinného rázu, je zcela evidentní, že správní orgán I. stupně i žalovaný jsou věcně specializovanými správními orgány na tuto oblast veřejné správy, které svými odborně fundovanými pracovníky mohou zcela jednoznačně závěry všech znaleckých posudků posoudit a zhodnotit, neboť toto je mimo jiné předmětem jejich činnosti. Žalovaný se ve svém rozhodnutí zabýval naprosto všemi odvolacími námitkami, které byly vzneseny žalobcem v odvolání proti rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, velmi podrobně se s nimi vypořádával a soud v tomto směru zcela odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalovaného, neboť by pouze opakoval to, co je v tomto odůvodnění uvedeno, když se s ním plně ztotožňuje.

Pokud jde o zjištění skutkového stavu, uvádí soud, že jak odborné posouzení Mendelovou zemědělskou univerzitou v Brně, tak znalecký posudek vypracovaný Agenturou ochrany přírody a krajiny, tak také revizní znalecký posudek vypracovaný Českou zemědělskou univerzitou, jsou vypracovány, a to všechny tři, vysoce odbornými znaleckými ústavy, takže soud neví, které odbornější pracoviště České republiky by se k otázce zjištění skutkového stavu v daném případě mohlo vyjádřit.

K jednotlivým žalobním bodům pak soud uvádí, že žalobce napadá oba znalecké posudky vypracované na popud správního orgánu i odborné stanovisko, přičemž k jednotlivým námitkám soud uvádí následující.

- Žalobce uvádí, že žalovaný založil své rozhodnutí na závěrech, které jsou obsaženy v posudcích Ing. Z., ČZÚ a AOPK, a také na závěrech odborného posouzení MeU a jako irelevantní odmítl posudky Ing. M., Dr. O. a Doc. Š., které si nechal vypracovat žalovaný, s čímž nemůže žalobce souhlasit.

K reviznímu znaleckému posudku vypracovanému ČZÚ uvedl, že s tímto nemůže souhlasit, neboť znalec nebyl na místě samém, s krajinou jako takovou se vůbec neseznámil, což vyplývá z výčtu jednotlivých podkladů, které znalec v posudku uvádí, a jež použil pro vyhotovení posudku, ale i z toho důvodu, že z termínu vypracování znaleckého posudku, pokud by měl znalec vypracovat vizualizaci navrhovaného záměru výstavby dvou větrných elektráren, by musel tyto podklady shromáždit v průběhu letních měsíců z důvodu

viditelnosti, přičemž je evidentní, že i toto nebylo možné, neboť znalecký posudek byl dokončen 22. března.

Soud uvádí, že znalec, jak vyplynulo ze znaleckého posudku, na místě samém skutečně nebyl, uvedl však, jaké podklady měl k dispozici, když se jednalo např. o mapové podklady, pokud fotodokumentaci stávajícího stavu území, měl k dispozici umístění záměrů, souřadnice jednotlivých staveb a základní charakteristiku záměrů, to vše od investora, zejména však měl k dispozici všechny tři předtím vypracované znalecké posudky od Dr. O., Ing. M. i Ing. Z.

Soud v tomto směru uzavírá, že pokud by znalec neměl k dispozici všechny potřebné podklady, a to znalec takto fundovaný, jistě by místo samé shlédl, soud má zato, jak z posudku vyplývá, že znalec měl k dispozici dostatečné množství podkladů pro objektivní posouzení skutkového stavu a s tímto se soud, tak jako žalovaný, rovněž ztotožňuje.

Žalobce pak namítá, že z revizního znaleckého posudku vyplývá, že u předchozích znaleckých posudků Ing. M., Dr. O. a Ing. Z. byla shledána celá řada nedostatků, přesto ČZÚ závěr uvedený v posudku Ing. Z. pokládá za správný, tedy záměr výstavby větrných elektráren v uvedené lokalitě za nepřijatelný, s čímž žalobce nesouhlasil.

K tomu soud uvádí, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí řádným a srozumitelným způsobem vypořádává s revizním znaleckým posudkem i s tím, proč je možno posudek Ing. Z. pokládat za správný v jeho závěru, a proč zbývající dva posudky jsou nepřijatelné.

Soud tedy uvádí, že v tomto směru je zcela srozumitelný revizní znalecký posudek ČZÚ a zdůrazňuje, že z jeho závěry se řádně žalovaný vypořádal.

Pokud pak žalobce namítá, že pokud jsou znalecké posudky vypracované ústavem, musí být uvedeno, kdo pro uvedený ústav posudek připravoval, kdo může v případě potřeby potvrdit jeho správnost nebo podat vysvětlení, což z posudku nevyplývá.

Soud uvádí, že toto stanovisko žalobce není správné, neboť jak z odborného posouzení, tak ze znaleckého posudku i revizního znaleckého posudku jednoznačně vyplývá, kdo za ustanovené ústavy znalecké posouzení vypracoval i kdo za Mendlovu zemědělskou univerzitu vypracoval odborné stanovisko.

S otázkou výsledku znalce se žalovaný v rozhodnutí vypořádal, soud se z jeho stanoviskem ztotožňuje a uvádí, že i on by viděl lepší, když by pracovníci vypracovávající znalecké posudky za ustanovené ústavy byli vyslechnuti před správním orgánem za účasti žalobce, nicméně se to nestalo a tento „drobný nedostatek“ v žádném případě obsah a závěry znaleckých posudků a odborného stanoviska nezpochybňují.

Pokud pak žalobce namítá, že vzhledem k tomu, že zpracovatel revizního znaleckého posudku nebyl na místě samém, nemůže tedy řádně znalecký posudek zpracovat, v tomto směru se soud se stanoviskem žalobce neztotožňuje, neboť v revizním znaleckém posudku zpracovaném Prof. S. je zcela jednoznačně uvedeno, které podklady měl zpracovatel posudku k dispozici, přičemž tyto podklady pokládá soud za dostatečné, aniž by bylo potřeba dané území navštívit.

Žalobce pak namítá, že znaleckým ústavům i Mendlově zemědělské univerzitě byly položeny nikoliv pouze otázky skutkové, ale i zodpovězení otázek právních, což je v rozporu se stanoviskem NSS. Krajský soud k tomu uvádí, že s tímto stanoviskem sice souhlasí, nicméně, jak již uvedl, z odůvodnění rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že z předložených znaleckých posudků i odborného posouzení žalovaný vzal pouze zodpovězení otázek skutkových, tedy posouzení krajinného rázu dotčeného území, nezabýval se tou částí posudků, které hodnotily otázku právní, když právní zhodnocení věci provedl žalovaný sám, jako orgán ochrany přírody, jako orgán věcně specializovaný na tuto oblast veřejné správy, takže nebylo potřeba, a soud je téhož mínění, jak uvedl, vypracovávat další znalecké posudky.

Pokud pak jde o odborné posouzení vypracované Mendlovou zemědělskou univerzitou a za ní zpracované Doc. S., žalobce uvedl, že toto posouzení dle jeho názoru, nelze hodnotit jinak, než účelově vypracovaný podklad pro prvoinstanční správní orgán.

S tímto stanoviskem se soud v žádném případě nemůže ztotožnit, neboť ani znalecké posudky, o jejichž vypracování na základě ustanovení požádal správní orgán I. stupně, ani odborné posouzení Mendlovou zemědělskou univerzitou, o něž rovněž požádal prvostupňový správní orgán, nebyly vypracovány „na objednávku“, ale byly to posudky a odborné posouzení vypracované proto, aby byl řádně zjištěn skutkový stav a na základě něho mohlo dojít k právnímu posouzení věci v tom smyslu, zda větrné elektrárny jsou sto snížit nebo změnit krajinný ráz.

Naopak soud uvádí, že „na objednávku“ si nechal znalecké posudky vypracovat žalobce a soud uvádí, že právě proto, že posudky vypracované Ing. M., Dr. O. (celkem dva posudky, jeden až poté, kdy ve věci bylo vydáno poslední rozhodnutí žalovaného) a Doc. Š., nelze hodnotit jinak, než posudky, které nemají takovou vypovídací hodnotu jako posudky, které byly právě zadány správním orgánem, který měl zájem zjistit objektivně stav věci bez toho, že by měl zájem, ať již na rozhodnutí ve prospěch žalobce, či v jeho neprospěch.

Navíc soud uvedl, že všechny posudky vypracované na žádost žalobce vyznívají zcela jinak, než závěry posudků a odborného posouzení vypracované v rámci správního řízení na popud správního orgánu za účelem zjištění skutečného stavu věci.

Pokud pak žalobce uvádí, že při hodnocení revizního znaleckého posudku pracovníky správních orgánů jde o zcela subjektivní výklad tohoto posudku, tendenčně zaměřený s cílem zamítnout výstavbu dvou větrných elektráren, s tímto závěrem se soud nemůže ztotožnit, navíc žalobce vůbec v žalobě neuvádí, v čemž spatřuje subjektivní výklad posudku pracovníky správního orgánu.

Soud tedy má zato, že v dané věci byl náležitě zjištěn skutečný stav věci, zjištěný skutkový stav byl řádně odůvodněn v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu a soud za této situace pak souhlasí i s právním hodnocením věci žalovaným, když jeho odborně fundovaní pracovníci, jsou vzděláni a metodicky vedeni k tomu, aby řádně mohli zhodnotit uvedený krajinný ráz.

Žaloba žalobce tedy důvodná není, a proto ji soud dle ust. § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobce ve věci neměl úspěch, žalovanému žádné náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. tak, že žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci úspěch neměl, žalovanému náklady řízení kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. března 2013

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu